

иде да благодари Марка Ивановъ и Мича Бейзадето. Послѣ той обиди Клеопатра, която Нечу Павлювъ, довецѣтъ, бѣше отвелъ въ къщата си и тамъ хранилъ до сега. Вѣдниятъ звѣръ, нарасълъ доста вече, бѣше твърдѣ испусталѣлъ и само слѣдъ нѣколко минутно колебание можа да си напомни за обичния си господарь. Клеопатра бѣше поподивѣла и студена вече. Грубитѣ ѝ инстинкти бѣхж се силно развили въ неж. Тя често и лесно се сърдѣше и показваше остритѣ си зъби, съвсѣмъ не съ благи намѣрения. Докторътъ мисленно виждаше ненавистния Стефчовъ, сграбченъ въ нейнитѣ космати обятия и сатанинска радостъ отгрѣваше лицето му. Но скоро той разбра, че Мунчо е виноватиятъ, а слѣдъ подновяваніето на комитета, той биде погълнхтъ цѣлъ отъ голѣмото дѣло: готвенето за бунтъ. Отмъщението, което вече стаяше лично дѣло, останж на най-ваденъ планъ въ мислитѣ му. То бѣше тѣй малко и мизерно прѣдъ величието на задачата. Той рѣши да пустне на воля и Клеопатра, съ която не знаеше какво да прави. И затова заржчѣ на Неча Павловъ тая вечеръ да я пустне къмъ Балкана — свидно му бѣше да я утрѣпва.

Соколовъ бѣше съвсѣмъ парясалъ докторството, не лѣкуваше вече никого, та и никоѣ не отиваше при него, отъ страхъ да не се компрометира. Хаванчетата, стѣклата съ лѣкарствата, кутийкитѣ съ праховетѣ ведно съ медицинскитѣ му книжа бѣхж нахвърлени разбъркано въ едно дулапче, дѣто мишкитѣ въ скоро врѣме успѣхж да прочетхтъ половината фармакопоя. Само единъ боленъ се съглеждаше още да посѣщава домътъ му, той бѣше Ярославъ Бързобѣгунекъ. Той отъ една непрѣдиазливостъ бѣше се ранилъ по ржката съ револверътъ, единъ день подиръ завръщането на доктора. Това нещастие бѣше му привлѣкло състраданието на всичкитѣ граждани и бѣше накарало бѣдния австриецъ да се откаже отъ фотографията си, която отдавна се бѣше отказала отъ него.

Веднага вратнята се хлопнж и докторътъ устрѣми